

15 Μαρτίου 2020

Ιερομόναχος, π. Ευσέβιος: Πώς μπορεί να είναι αγνή, φωτεινή και θερμοουργός η αγάπη μας;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Ιερομόναχος, π. Ευσέβιος Βίττης (1927-2009).

Η αληθινή αγάπη απαιτεί για την εξάσκησή της κατά το θέλημα του Κυρίου εσωτερική καθαρότητα, με άλλα λόγια απαλλαγή από τα πάθη, που αποτελούν την «παλαιότητα» και την ακαθαρσία της ψυχής και μολύνουν κάθε ενέργειά μας, ακόμη και την πιο ευγενική κατ' άνθρωπον.

Και αυτό σημαίνει διαρκή ανίχνευση του εσωτερικού μας και ανακάλυψη όλων των αρνητικών στοιχείων, που κρύβονται επιμελώς μέσα μας.

Η αυτοεξέταση θα μας πληροφόρηση για την ύπαρξη των αρνητικών στοιχείων της παλαιότητός μας, όπως είναι η εγωιστικότητα και η αυτοφιλία ή φιλαυτία.

Και γι' αυτό έχουμε ανάγκη του θείου φωτισμού, που μας αποκαλύπτει καθαρά το εσωτερικό μας.

Έτσι δεν είναι δύσκολο να ανακαλύψουμε προς μεγάλη μας έκπληξη στοιχεία, που δεν τα φανταζόμασταν να υπάρχουν σε τέτοιο βαθμό.

Αν προσέξουμε με τέτοια διάθεση και εκζήτηση του θείου φωτισμού, θα διαπιστώσουμε π.χ. πόσο εύκολα δεν θέλουμε να μας ενοχλούν οι άλλοι.

Πόσο μας είναι δυσάρεστο να μας μιλούν οι άλλοι για τις δυσκολίες τους, τις

ανάγκες τους, τις θλίψεις τους, τον πόνο τους, τα ποικίλα προβλήματά τους, μάλιστα, αν υποπτευόμαστε, ότι πιθανόν θα ζητήσουν και τη δική μας συμπαράσταση.

Πολύ επιθυμούμε να μη μας χαλάσουν την ησυχία μας κατά τον χρόνο, που θέλουμε απολύτως να τον έχουμε δικό μας.

Δεν μας ευχαριστεί να μας ενοχλούν οι άλλοι, μάλιστα αν δεν είναι ευχάριστοι τύποι.

Συγκεντρωμένοι στα δικά μας προβλήματα, απορροφημένοι από τις δικές μας δυσκολίες, γινόμαστε σιγά σιγά αναίσθητοι έναντι των άλλων, αδιάφοροι, σκληροί και τελικά ανάπηροι πνευματικά ως προς τους άλλους.

Με τον καιρό και με κυρίαρχη αυτήν την κατάσταση μέσα μας, δεν μας ενδιαφέρει τίποτε άλλο, παρά μονάχα ό,τι έχει σημασία μόνο για τον εαυτό μας, για ό,τι μας βολεύει και για ό,τι μας κολακεύει φανερά ή κρυφά.

Ακόμη εύκολα περιγελούμε ή ειρωνευόμαστε τους άλλους ή και χαιρεκακούμε στις πτώσεις και ατυχίες τους.

Μπορεί να ανακαλύψουμε προκαταλήψεις εις βάρος των άλλων, να είμαστε εύκολοι σε αρνητικές γι' αυτούς πληροφορίες, χωρίς καν να εξετάσουμε, αν ευσταθούν.

Όχι σπάνια μπορούν να καμουφλαριστούν μέσα μας ως δήθεν αγάπη καθαρά ψυχολογικά ελατήρια, π.χ. ο θαυμασμός για κάποιους, η εξυπνάδα τους, η ιδιοφυΐα τους τυχόν σε κάποιες περιοχές της επιστήμης, της επιχειρηματικότητας, μάλιστα αν συμβαίνει να έχουν πολλοί την ίδια γνώμη.

Και όμως όλα αυτά δεν μπορούν να έχουν καμιά σχέση με την αγάπη, που είναι εντελώς άλλο πράγμα.

Άλλοτε πάλι θεωρούμε πως ενεργούμε με πολλή πρωτοτυπία, όχι δηλαδή όπως ενεργούν οι άλλοι, αλλά με δικό μας ή και δανεικό από άλλους τρόπο, για να φαινώμαστε ως σπουδαίοι και εντελώς άλλου τύπου, όχι συνηθισμένοι άνθρωποι, ανώτεροι από τους άλλους, που μπροστά μας φαίνονται ασήμαντα ανθρωπάκια, ανάξια του ενδιαφέροντός μας και της δικής μας «μεγαλωσύνης».

Και όχι σπάνια ενεργούμε από φόβο μη τυχόν μας επικρίνουν οι άλλοι -τι θα πη για μας ο κόσμος, ένας μπαμπούλας, που κατατρομοκρατεί πολλούς και σπουδαιοφανείς ακόμη ανθρώπους- και επομένως ενεργούμε έτσι, που να διατηρούν οι άλλοι τον θαυμασμό -κι ας είναι συνήθως επίπλαστος και συμβατικός- ή την εκτίμηση για την δήθεν φρονιμάδα μας, τη σοβαρότητά μας και τα όμοια.

Όλα αυτά και ό,τι αντίστοιχο και ομολογό τους μας κάνουν να φερώμαστε σκληρά

και αλαζονικά έναντι των άλλων, μάλιστα δε σ' αυτούς που ξεπέφτουν ή βρίσκονται σε κατώτερη θέση από μας.

Εφόσον υπάρχουν στην ψυχή μας τέτοια επιθέματα και την παραμορφώνουν, πώς είναι δυνατόν να είμαστε διαφανείς, διαυγείς και πεντακάθαροι στις εκδηλώσεις αγάπης, αν τυχόν προβαίνουμε και όσες φορές μπορεί να προβαίνουμε σε τέτοιες; Αν είναι γυαλιά μαυρισμένα από την κάπνα των παθών μας, πώς θα διαπεράσουν φωτεινές ακτίνες της καρδιάς για να φωτίσουν άλλες καρδιές και πώς θα μπορούσε να εκπεμφθή θερμότητα για να τις θερμάνη;

Πώς μπορεί με άλλα λόγια να είναι αγνή, φωτεινή και θερμουργός η αγάπη μας, όταν έχουμε τόσο καταλερωμένο εσωτερικό;

Αυτές οι διαπιστώσεις επιβάλλουν να ασχολούμαστε αδιάκοπα με την εσωτερική κατάσταση της καρδιάς μας, αν θέλουμε να αποκτήσουμε πραγματική αγάπη, ώστε και να την εξασκούμε σωστά σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου μας.

Και αυτό σημαίνει να ζητούμε την θεία βοήθεια και χάρη, που μόνον αυτή μπορεί να αποκαθήρη το εσωτερικό μας. Γι' αυτό και η προσευχή μας πρέπει να είναι το θείο αίτημα του προφήτου: «καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, και πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοις εγκάτοις μου».

Αυτό να μην το ξεχνούμε ποτέ!

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ιερομονάχου, π. Ευσεβίου Βίττη, «Εμείς και η αγάπη μας», των εκδόσεων «Ορθόδοξος Κυψέλη».